

[Korsgaard.]

beskæftigelsesmæssigt spiller en vis Rolle, ud af det daglige Liv, hvorledes det skulde betyde en uhyre økonomisk Fordel! Kan man dog ikke begribe, at i samme Nu som vi her i Landet nedsætter Militærbevillingerne med, jeg ved ikke, 5, 10 eller 15 Mill. Kr., skabes der ganske uvægerligt en forholdsmæssig lige saa stor Arbejdsløshed! De to Ting hænger jo ganske nøje sammen.

Derfor afviser jeg ganske afgjort det økonomiske som et Spørgsmaal af betydende Rang, og jeg vil hævde, at naar man f. Eks. i tidligere Aar, før Verdenskrigen, hævdede, at Tyskland var ved at egne under sine Militærbyrder, saa var det en Usandhed. Da Krigen begyndte, var Tyskland vel snart sagt det rigeste Land i Europa. Jeg vil altsaa tværtimod hævde, at man med lige saa stor Ret kan sige, at det at have sit Forsvar i Orden økonomisk betyder et Plus som et Minus.

Jeg skal kun parentetisk bemærke, at efter min Opfattelse — og det gik jo gennem hele det tyske Riges Økonomi — betyder det for et Land økonomisk set altid et Plus at ville et positivt Forsvar. Jeg tror ikke, der kan nævnes Eksempler paa, at et Land er blevet ruineret ved at ville et Forsvar, men jeg er ikke i fjerneste Tvivl om, at der kan nævnes Masser af Eksempler paa, at Lande, der ikke har villet det, er gaaet økonomisk tilbage, ja baade økonomisk og kulturelt.

Men saa kommer jeg til det sidste og vel det Moment, som skal være det afgørende som Bevis for, at Militærudgifterne skal ned. Det er det Moment, at ved ikke at have noget Militærberedskab eller i hvert Fald saa lidt som muligt formindsker vi Muligheden for at komme i Krig. Det vil jo være alle bekendt, at før sidste Valg svælgede de radikale Aviser i Paastanden om, at dette, at vi havde et Forsvar, betød, at hvis der kom en Verdenskrig, var vi sikre paa at komme med i den.

Det forekommer mig, at her er vi ved det, jeg dog vil tro alvorligst set er det afgørende for hele Spørgsmaalet: Formindsker vi eller forøger vi Sandsynligheden for at komme med i Krig ved at afruste eller ved at have et forholdsvis stærkt Forsvar?

Paa Spørgsmaalet er man jo fra forskellige konservative Taleres Side kommet ind, men ikke saa skarpt, som jeg gerne vil have Lov til at forme Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er da for mig først og fremmest dette: Er vi selv en Faktor af Betydning med Hensyn til, om vi kommer med eller ikke, saaledes at forstaa, at vor Villie paa

dette Punkt spiller nogen som helst Rolle af Betydning?

Jeg mener, at dette Spørgsmaal maa besvares med et afgjort Nej. Var det det danske Folks egen Sag at afgøre, om det vilde være med i Krig eller ikke, saa var intet simplere, end at vi sagde: Vi vil ikke med i Krig. Men Problemet er jo netop dette: Vil et saadant Ønske snarere blive respekteret, naar vi har et militært Beredskab, eller vil det modsatte være Tilfældet?

Jeg kan ikke begribe, at en almindelig jævn Menneskeforstand ikke maa sige, at naar man kan faa en Ting ved at bukke sig ned paa Gaden efter den, saa gør man det hellere, end hvis man skal bryde gennem et Vindue for at faa Genstanden. Dette vil for mig i Virkeligheden sige, at naar dansk Territorium uden nogen som helst militær Udfoldelse af Betydning kan besættes af en udenlandsk Magt, saa er der større Sand-synlighed for, at den gør det, end hvis dette at besætte Landet kræver en vis militær Udfoldelse.

Men overfor dette Spørgsmaal, som altsaa for mig er Hovedspørgsmaalet, og som formentlig for de fleste er Hovedspørgsmaalet, siger jeg altsaa: Det er jo slet ikke Danmark, der bestemmer det. Og naar man derfor i Forbindelse med Forsvarssagen vil sige, at man ikke skal paakalde Udlandets Udtalelser, maa jeg sige, at en saadan Betragtning forstaaer jeg aldeles ikke. For hvem er det, der i givet Fald bestemmer, om de har Interesse i at besætte dansk Territorium eller ej? Jeg kan ikke se rettere end, at det eneste, der her har afgørende Betydning, er, hvorledes Stormagterne ser paa det, og jeg synes da, det er overmaade naturligt, at man har søgt at orientere sig med Hensyn til, hvad f. Eks. det store Land England mener om dette Spørgsmaal.

Og her har vi Udtalelser fra Politikere, som naturligvis ikke er Ministre, for hvis de var det, kunde de jo ikke udtale sig derom, men fra Politikere, som i allerhøjeste Grad har været bestemmende, og som hvad Dag det skal være kan blive det igen. Og disse Politikere har udtalt som deres Opfattelse, at Danmarks Sandsynlighed for at komme med i Krig forøges ved, at det ligger ubeskyttet hen.

Nu er det da, jeg gerne vil spørge den højtærede Udenrigsminister: Foreligger der overhovedet fra nogen betydende Politiker, tilhørende en Stormagt, en Udtalelse i modsat Retning? Vi har jo altsaa Udtalelser fra betydende Politikere, tilhørende Stormagter, visende, at de ser saaledes paa